

VISSEN NAAR VRIJWILLIGERS

'Hebben jullie wel een visvergunning?' Hij hing over de wand van ons standje, een beetje lollig te zijn. De visvergunning bestaat om overbevissing te voorkomen en ook om vissers netjes met de vis om te laten gaan. Niet verspillen, niet vervuilen en zo min mogelijk pijn doen. Een visvergunning voor vissen naar vrijwilligers. Het is wel een idee!

Het was op de PGO Supportbeurs 'Klaar voor de toekomst'. We gaven in onze stand 15-minutenworkshops 'Vissen naar Vrijwilligers'. Bezoekers kwamen uit de patiëntenorganisaties. Grote, zoals Diabetesvereniging Nederland of de Hart&Vaatgroep, en kleine, van zeldzame aandoeningen. Je komt op zo'n dag alleen maar bevlogen mensen tegen. Of ze nu als vrijwilliger actief zijn, een pionierend bestuurslid zijn of directeur van een professionele werkorganisatie, ze hebben allemaal het belang van hun achterban voor ogen. En iedereen die de krant leest weet dat hun belangenbehartiging ertoe doet voor de achterban: worden mijn medicijnen nog vergoed, krijg ik nog thuiszorg, wanneer betalen ze eindelijk mijn pgb?

Patiëntenverenigingen zijn een bijzondere groep binnen verenigingsland. Ze verenigen zich op wat mensen eigenlijk het liefst niet delen: een aandoening. Niemand meldt zich blij bij de borstkankervereniging. Het Freya magazine (van de vereniging van mensen met een vruchtbaarheidsprobleem) ligt niet zomaar op je salontafel. Lid worden is één hobbel, actief lid worden vaak een tweede. Door de aandoening is niemand elke dag 100% fit, energie en de tijd dat je wel dingen kunt doen is vaak kostbaar.

Waar vis ik vrijwilligers? Werk genoeg, maar handen tekort. Elke ronde stond er een school mensen voor de stand. We voorzagen duidelijk in een behoefte. Waarom lukt het veel patiëntenverenigingen dan niet om 'hands on' betrokkenheid te oogsten? 'Werven helpt niet', verzuchtte iemand. Hij had een stevige brief gestuurd naar alle leden met de boodschap dat alle commissies onderbezet waren. Er móesten meer vrijwilligers komen anders... Twee jonge vrouwen vertelden dat in het bestuur van hun vereniging

al twee keer nieuwe jonge mensen waren ingestapt. Maar die waren ook heel snel weer opgestapt. Afgeknapt op de oude garde die niet zo in was voor een frisse wind. En dan heb ik nog uitgebreid geluisterd naar een man die advies wilde over hoe te werven. Hij vertelde graag en uitgebreid over zijn vereniging. Maar ik schat zo in dat de vrijwilligers in zijn organisatie regelmatig een luisterend oor missen.

Tekort aan vrijwilligers heerst overigens niet alleen bij patiëntenorganisaties. In het hele verenigingsland is de aandoening epidemisch. Het veroorzaakt buikpijn, hoofdpijn en ander bestuurlijk ongemak. En écht, het is niet nodig. Er zijn nog steeds ruim voldoende vrijwillige vissen in de zeeën, rivieren en vijvers van Nederland. Serious request, ALS en Alpe d'HuZes van gen gemakkelijk vele euro's én duizenden uren.

Duurzaam vissen naar vrijwilligers begint met drie regels.

- 1. Met het goede aas vissen: je schrikt alle vissen af met gezucht en gesteun over hoe erg het is. Maak lawaai over hoe leuk het is, verlok met lekkere hapjes.*
- 2. Gevangen vissen in ruim water zetten: bied overvloedig ruimte aan nieuwe ideeën en eigen initiatief van jonge vrijwilligers. Niet laten droogzwemen. Er zijn voor vragen is voldoende.*
- 3. Oprechte interesse in het leven van de vis: vraag, verdiep, luister, kom in gesprek met leden en hoor wat ze beweegt, uitdaagt. Werven is veel meer luisteren dan vertellen.*

Volgend jaar reiken we visvergunningen uit. ←

Marike Kuperus

**Maat en adviseur bij Kuperus & Co,
voor vereniging en achterbanorganisatie**